

duering. Der var naturligvis Tilløb dertil, om man vil, i Ministerens oprindelige Forslag, idet der var det kommunale Tillæg, men det var jo et fakultativt Tillæg. Kommunalbestyrelsen kunde under særlige Forhold yde et Tillæg til vanskeligt stillede Invalidere, men som Forslaget her vil blive formet, hvis Udvalgsflertallets Indstilling vedtages, vil man faa to Grader af Invaliditet, to Klasser af Invalidere. Man vil faa de Invalidere, der har den svære Form, og det defineres nærmere som saadanne, der ikke kan hjælpe sig selv, men maa paa Hospital, Stiftelse eller have Pleje i Hjemmet, og saa de andre. De første faar Ret til de 800 Kr. Det er for saa vidt et Fremskridt, men det afhænger ganske vist af Kommunalbestyrelserne. Kommunalbestyrelsen skal paa et vist objektivt Grundlag skønne over, om de kommer ind under denne Kategori. Jeg maa beklage, at man ogsaa ved Udformningen af dette Forslag gaar frem med en Smaalighed, som jeg ogsaa havde Lejlighed til at kritisere med Hensyn til flere Bestemmelser, da Sagen var til første Behandling. I Ændringsforslag Nr. 26, hvor man nærmere udfører Ændringen under Nr. 7, som jeg nu har omtalt, Gradueringsbestemmelsen, siger man, at Begæring om en saadan fuld Invalidere-rente skal indgives til Opholdskommunen, og det er saa Kommunalbestyrelsen, der afgør, om vedkommende falder ind under denne Kategori. Over denne Afgørelse kan der klages til Amtmanden, dels af Forsørgelseskommunen og dels af Ansøgeren. Hvis Amtmanden saa bestemmer, at Begæringen ikke kan imødekommes, er hans Afgørelse endelig. I modsat Fald kan Forsørgelseskommunen appellere til Ministeren, men Ansøgeren kan ikke gøre det. Dette er en fuldkommen uligelig Behandling af Parterne i denne Sag, en Smaalighed, aabenbart med en Tendens til at begrænse Adgangen til at faa den højere Invalidere-rente saa meget som muligt, men stridende imod al Fornuft og Ligelighed.

Det er den første væsentlige Ændring, der foreslaas af Udvalgsflertallet. Den anden falder maaske ikke saa meget i Øjnene, men er af ganske overordentlig væsentlig Art. Den ærede Ordfører for Udvalgsflertallet, det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen, omtalte den med nogle spydige Bemærkninger overfor Socialdemokratiet. Det ærede Medlem sagde, at Socialdemokraterne — vi har jo kritiseret denne nye Bestemmelse i „Social-Demokraten“ i Gaar — er stærke til at kritisere, hvad de ikke selv har fundet paa. Jeg siger

nu; Gud ske Lov, at det ikke er os, der har fundet paa denne nye Bestemmelse. Det maa være os tilladt at kritisere saadanne nye Ting. Men vi er jo ikke ene derom, der foreligger i Bilag 13 en ganske overordentlig indgaaende, velbegrundet og skarp Kritik af den nye Bestemmelse fra selve Invalideretten. Mere sagkyndig Kritiker kan vel ikke tænkes. Det ærede Medlem sagde endvidere, at det, man nu foreslaar, var den eneste rimelige Regel, den, som sikkert havde været Forudsætningen ved Lovens Affattelse. Den ærede Ordfører for Udvalgsflertallet maa ikke have læst Invalideretens Svarskrivelse af 4. Maj tilstrækkelig omhyggeligt igennem, for ellers vilde han have set, at det netop ikke er Tilfældet. Han vilde have set, at den hidtilgældende Bestemmelse, den, der nu har været praktiseret siden Lovens Vedtagelse, er den, der ogsaa har været praktiseret i andre Lande, hvor man har haft en Invaliditetslovgivning, særlig i Tyskland.

Den foreslaede Bestemmelse er jo kort, og den synes for den overfladiske Bedømmer ikke meget betydningsfuld, men er det ikke desto mindre. Det er Ændringsforslaget under Nr. 3. Det gaar kun ud paa, at der indføjes Ordene „i tilsvarende Aldersklasse“, men dette er en gennemgribende Ændring af hele vor Invaliditetslovgivning. Da vi behandlede Sagen her i Begyndelsen af Marts Maaned, var det Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, der lige antydede Muligheden af en saadan Ændring. Sundhedsministeren svarede derpaa — det var den 2. Marts, det findes i Folketingstidende Sp. 2867 — ganske kortfattet følgende: „Det er vanskeligt at debattere dette Spørgsmaal i en større Forsamling, men jeg er klar over, at der maaske i Udvalget kunde komme en nyttig Forhandling herom“. Jeg var, da jeg hørte denne Udtalelse af den højtærede Sundhedsminister, ikke ganske klar over, hvad den betød, jeg forstod ikke, hvorfor det var vanskeligt at debattere dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou havde rejst, i en større Forsamling, for det kan jo debatteres baade i en lille, større og stor Forsamling, blot Forsamlingens Medlemmer kan tænke. Blot man kan stave og lægge sammen, vil enhver være i Stand til at følge og forstaa det Spørgsmaal. Det er det ganske simple: efter den nuværende Lovgivning og efter hidtidig Praksis bedømmes en Invalidere-rentean søger efter den Nedsættelse af hans Arbejdsevne, der har fundet Sted, sammenlignet med Folk i samme Stilling og